

Overdrivelses og Misbrug Sted, er det en anden Sag, men saa ville ogsaa disse Betjente øjeblikkelig blive dragne til Ansvar af Forst- væsenet.

N. Nielsen: Under Behandlingen af Indenrigsministeriets Budget tillod jeg mig at fremdrage et enkelt lille Spørgsmaal angaaende de rentebærende Laan til Hødekommuner til videre Udlaan til Opdyrkere af Hede- og Moselodder. Jeg ønskede at faa at vide, hvorvidt det kunde ventes, at Laantagerne af denne Art, hvoraf der jo er en stor Del, idet denne Konto nu i 20 Aar har staaet paa Finansloven, kunde faa samme rimelige Laanebetingelser, som man ifølge den nu vedtagne Bestemmelse vil faa for de nye Laan. Den højtærede Indenrigsminister svarede meget velvillig paa det, og jeg havde haft Grund til endnu en Gang at bede om Ordet for at takke ham for hans velvillige Svar. Jeg undlod det imidlertid, fordi han tillige henviste til, at Sagen egentlig henhørte under Finansministeriet, og at Tilstaaelsen af dette Gode til disse fattige Hede- og Moseopdyrkere vilde afhænge af, hvorvidt der fra Finansministeriets Side kunde ske Medskrivninger i deres Obligationer, der ligge under Finansministeriet. Jeg har derfor ventet indtil nu for at gøre samme Henstilling til den højtærede Finansminister, hvorvidt man altsaa kan vente, at den Henstilling, som nu efter Indenrigsministerens Udtalelse vil ske fra Indenrigsministeriets Side til Finansministeriet, vil finde en velvillig Modtagelse der, og jeg vil navnlig udtale det Ønske, at det maa ske saa hurtigt som muligt. Paa det Finanslovsforslag, som nu snart forlader os, kan det jo ikke ventes, at denne Sag bliver optagen, og dog skulde det nødvendig være alt for længe, inden Afgørelsen blev truffen. Den kan, saavidt jeg forstaar, meget let træffes ved Hjælp af en Medskrivning paa Obligationerne, saaledes at Rentefoden forandres fra 4 til $3\frac{1}{2}$ pCt. Noget større Beløb drejer det sig jo ikke om. Det hele udlaante Beløb udgør jo kun 200,000 Kr., hvoraf en Del er tilbagebetalt, saa at denne Medsættelse af $\frac{1}{2}$ pCt. højt vil andrage et Tab for Statskassen af mellem $\frac{3}{4}$ og et Tusinde Kroner. Fra den Side vil der saaledes næppe være noget i Vejen, medens det for os, som kende Forholdene, staar klart, at det vil være af ikke ringe Betydning for mange fattige Hedeopdyrkere. Laanene er gennemsnitlig paa 1,100 Kr., og der vil altsaa med andre Ord for hver enkelt Laantager kunne spares en Rentebetaling af $5\frac{1}{2}$ Kr. om Aaret, hvad der ikke har ringe Betydning. Ogsaa det simple Retfærdigheds-

hensyn vil gøre, at disse Folk ville føle sig, jeg vil ikke sige krænkede, men i alt Fald mindre heldig stillede end Laantagerne af de Laan, som her efter Dags ville gives, hvis der ikke tilstaaes dem denne Begunstigelse. De ville i alt Fald føle sig trykkede af ikke at blive stillede paa lige Fod med dem, som de ellers ere og burde være ligestillede med. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Finansminister at lade denne Sag finde sin Løsning saa hurtigt og velvillig som muligt, saa at disse Folk herefter ikke komme til at svare mere end $3\frac{1}{2}$ pCt. i Rente, og at Resten af de 5 Procent saaledes bliver Afdrag.

J. Sage: Den højtærede Finansminister mente, at jeg havde Uret i det, som jeg havde udtalt om Gentofte-Syngby Hospitals Forhold til Dyrehovsbakken. Det forekommer mig dog, at jeg ikke havde Uret deri, at det er ligeegyldigt, hvad Ret der er tillagt Hospitalet. Der kan dog under ingen Omstændigheder være tillagt det en Ret, der strider mod Lov og Sømmelighed. Det kan umuligt være Meningen, at fordi Hospitalet skal have en Indtægt af Bakken, skulde man ikke have Ret til at foreskrive, hvad der er jævneligt og hvad ikke paa dette Sted. Saa magtesløse kan jeg ikke tro, at Autoriteterne staa i dette Forhold. Hvad det angaar, at det er sikret Hospitalet, at dets Indtægt ikke formindskes, kan man vist være ganske rolig, thi det er en enorm Udsvikling, denne Institution har haft. Siden denne Indrømmelse blev given, er vist Indtægten forøget saa mange Gange, at man ikke behøver at være ængstelig for, om man atter maatte indskrænke den noget. Overhovedet er vel Indtægten af noget i og for sig forkasteligt noget, som velgørende og fromme Stiftelser mindst af alle skulde regne paa. Det er nok muligt, at jeg ikke burde have henvendt mig til den højtærede Finansminister, men til den højtærede Justitsminister. Det antager jeg imidlertid ikke vil have nogen Betydning, thi den velvillige Mand, hvori den højtærede Ministers Svar blev givet, borger mig for, at det ikke er ganske ligeegyldigt, at Spørgsmaalet blev bragt frem. Naar den højtærede Minister udtalte, at der var givet Dispensation af Indenrigsministeriet til denne Udskænkning af bajersk Öl, er der jo altsaa formelt ikke noget at sige dertil. Jeg kan kun for mit Vedkommende beklage, at Statens Bestillingsmænd — altsaa i dette Tilfælde Skovløberne — lønnes paa en saadan Maade, at det skal være nødvendigt at give en saadan Dispensation, som i og for sig maa siges